

Таърихи Пинҳонии Ояти Чил — Рақами Сию Ду

Ҳизқиёл Шумораи Сездеҳ

Jeff Pippenger

2026-10-02

Паёми хушдордиҳанда дар китоби Ҳизқиёл «аломати муҳосира» аст. Вақте ки муҳосира оғоз ёфт, зани Ҳизқиёл вафот кард, ва ба Ҳизқиёл амр дода шуд, ки бар марги ӯ мотам нагирад. Марги ӯ, ҳамроҳ бо мотам нагирифтани Ҳизқиёл бар марги ӯ, рамзи муҳосира ва вайронии наздикшавандаи Ерусалим буд. Амалҳои ӯ ва марги вай аломати хушдордиҳандаро ифода мекунанд, ки намунаи аломати хушдордиҳандаи оянда аст, ки Исо онро ҳамчун «зишти харобӣ» баён кардааст.

Пас, ҳангоме ки шумо макруҳи вайрониро, ки Дониёли набӣ дар бораи он гуфтааст, дар ҷои муқаддас истодаро бубинед, (ҳар кӣ меҳонад, бигзор фаҳмад). Матто 24:15.

Вақте ки байрақҳои румӣ дар дохили ҳудуди маъбад гузошта шуданд, масеҳиён дар Ерусалим мебоист аз шаҳр бигурезанд. Ду шоҳиди аломати харобии Ерусалим чиддияти пешакӣ шинохтани «аломат»-ро қабл аз муҳосира таъкид мекунанд, ва илҳом боз ҳам муайян месозад, ки он ду шоҳид «татбиқи бевоситатар»-и ҳудро дар рӯзҳои охир меёбанд. Дар бораи огоҳии Масеҳ оид ба харобии Ерусалим, дар иртибот бо он ки Ҳизқиёл ва Юҳанно дар рӯёи маъбад буданд, хоҳар Уайт навиштааст:

«Гарчанде ки ин пешгӯиҳо ҳангоми вайрон шудани Ерусалим қисман иҷро шуданд, онҳо ба рӯзҳои охир татбиқи мустақимтар доранд.

«Мо бар остонаи рӯйдодҳои бузург ва чиддӣ истодаем. Нубувват бо суръат иҷро шуда истодааст. Худованд назди дар аст. Ба наздикӣ пеши назари мо даврае кушода хоҳад шуд, ки барои ҳамаи зиндагон пур аз аҳаммияти азим хоҳад буд. Баҳсҳои гузашта аз нав зинда хоҳанд шуд; баҳсҳои нав ба миён хоҳанд омад. Манзараҳои, ки бояд дар ҷаҳони мо ба амал оянд, ҳанӯз ҳатто ба ҳаёл ҳам наомадаанд». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 753.

Дар боби чорум ба Ҳизқиёл амр дода шуд, ки як масалро ба таври амалӣ нишон диҳад, ки бар «аломати муҳосира» таъкид менамуд. Ҳизқиёл дар китоби худ панҷ бор масалро ба таври амалӣ нишон дод, ки бародаронаш нахостанд онро бубинанд. Ҳизқиёл панҷ бор ба бародаронаш суҳан гуфт, ва онҳо нахостанд бишнаванд. Масалҳои амалӣ ва паёмҳои ӯ як синфи панҷгонаи бокирагони аблаҳро нишон медиҳанд, ки аз қабул намудани афзоиши «дониш», ки бо масалҳо ва суҳанони ӯ вобаста буд, сар мепечанд. Он суҳанон ва масалҳо бевосита бо вайроншавии Ерусалим алоқаманд буданд, ки «татбиқи мустақимтаре ба рӯзҳои охир» дорад.

«Ту низ, эй фарзанди одам, хиштеро барои худ бигир ва онро пеши худ бинех, ва бар он шаҳро, яъне Ерусалимро, тасвир намо. Ва онро муҳосира кун, ва бар зидди он

истехкоме бино намо, ва бар зидди он хокрезе бардор; урдугохро низ бар зидди он барпо кун, ва гирдогирди он манҷаникҳо бимон. Ва ту барои худ тобаи оҳанине бигир ва онро ҳамчун девори оҳанин миёни худ ва шаҳр қарор деҳ; ва рӯи худро бар зидди он бигардон, ва он дар муҳосира хоҳад буд, ва ту онро муҳосира хоҳӣ кард. Ин барои хонадони Исроил нишонае хоҳад буд».

Ва ту низ бар паҳлуи чапи худ бихоб ва гуноҳи хонадони Исроилро бар он бигзор; мувофиқи шумораи рӯзҳое ки бар он хобӣ, гуноҳи онҳоро хоҳӣ бардошт. Зеро Ман солҳои гуноҳи онҳоро бар ту ниҳодаам, мувофиқи шумораи рӯзҳо, сесаду навад рӯз; ва ту гуноҳи хонадони Исроилро хоҳӣ бардошт. Ва чун инҳоро ба анҷом расонӣ, боз бар паҳлуи рости худ бихоб, ва ту гуноҳи хонадони Яхудоро чил рӯз хоҳӣ бардошт: ҳар рӯзро ба ивази як сол барои ту муайян кардаам. Пас, рӯи худро сӯи муҳосираи Ерусалим бигардон, ва бозуят бараҳна бошад, ва бар зидди он нубувват намо. Ва инак, Ман бар ту бандҳо хоҳам ниҳод, ва ту аз як паҳлу ба паҳлуи дигар нахоҳӣ гашт, то рӯзҳои муҳосираи худро ба анҷом расонӣ. Ҳизқиёл 4:1–8.

Имзо

Калимаи «аломат» дар китоби Ҳизқиёл нӯҳ бор омадааст. Дар боби чорум, муҳосираи Ерусалим барои хонадони Исроил «аломат» аст. Дар боби дувоздахум, Ҳизқиёл боз «аломат» аст, ки муҳосира ва вайроншавии Ерусалимро муайян мекунад.

Эй писари одам, ту дар миёни хонадони исёнгар сокин ҳастӣ, ки чашмҳо доранд барои دیدан, вале намебинанд; гӯшҳо доранд барои шунидан, вале намешунаванд, зеро ки онҳо хонадони исёнгар ҳастанд. Бинобар ин, эй писари одам, асбоби кӯч бастанро барои худ муҳайё намо, ва рӯзона пеши назари онҳо кӯч намо; ва аз макони худ ба макони дигаре пеши назари онҳо кӯч хоҳӣ кард: шояд онҳо мулоҳиза кунанд, ҳарчанд ки хонадони исёнгар мебошанд. Ва ту рӯзона пеши назари онҳо асбоби худро, мисли асбоби кӯч бастан, берун хоҳӣ овард; ва бегоҳирузӣ пеши назари онҳо берун хоҳӣ рафт, монанди онҳое ки ба асирий мераванд. Пеши назари онҳо деворро сӯрох намо, ва аз он ҷо берун барор. Пеши назари онҳо онро бар китфи худ хоҳӣ бардошт ва дар торикии шом хоҳӣ бурд; рӯи худро хоҳӣ пӯшонид, то заминро набинӣ, зеро ки Ман туро барои хонадони Исроил аломате қарор додаам. Ҳизқиёл 12:2–6.

Ҳангоме ки хонаи исёнгар масали ба таври рамзӣ иҷронамудашударо дид, надонист, ки он чӣ маъно дорад; бинобар ин, аз Ҳизқиёл хоҳиш карданд, ки онро шарҳ диҳад.

Эй писари одам, оё хонадони Исроил, он хонадони саркаш, ба ту нагуфтааст: “Ту чӣ мекунӣ?” Ба онҳо бигӯ: Ҳамин тавр мегӯяд Парвардигор Худо: Ин пешгӯӣ ба амир дар Ерусалим ва ба тамоми хонадони Исроил, ки дар миёни онҳоянд, тааллуқ дорад. Бигӯ: Ман нишонаи шумо ҳастам; чунон ки ман кардаам, ҳамон тавр ба онҳо карда хоҳад шуд: онҳоро кӯчонида, ба асирий хоҳанд бурд. Ҳизқиёл 12:9–11.

Муҳосираи Ерусалим барои қавми Худо дар айёми охир аломатест.

«Ҳар яке аз анбиёи қадим на он қадар барои замони худ, балки бештар барои замони мо сухан гуфтааст; бинобар ин, нубуввати онҳо барои мо қувва дорад. “Ҳамаи ин чизҳо ба

онҳо ҳамчун намунаҳо рӯй дод; ва барои насихати мо навишта шудааст, бар мо, ки ба поёни оламҳо расидаем.” 1 Қўринтиён 10:11. “На барои худ, балки барои мо онҳо дар бораи он чизҳо хизмат мекарданд, ки ҳоло ба шумо аз ҷониби онҳое эълон шудаанд, ки бо Рӯҳулқудси аз осмон фиристодашуда Инчилро ба шумо мавъиза кардаанд; чизҳое, ки фариштагон орзу доранд ба онҳо назар андозанд.” 1 Петрус 1:12....»

«Китоби Муқаддас ганҷҳои худро барои ҳамин насли охирин ҷамъ оварда, ба ҳам пайваستاаст. Ҳамаи воқеаҳои бузург ва муомилоти ҷиддии таърихи Аҳди Қадим дар ин рӯзҳои охир дар калисо такрор шуда буданд ва такрор шуда истодаанд». Selected Messages, book 3, 338, 339.

Ҳамин Рӯз

Ҳизқиёл дар масали амалӣ оид ба «муҳосира ва харобшавии Ерусалим» барои қавми Худо дар айёми охир нишонаест.

Ва боз дар соли нӯҳум, дар моҳи даҳум, дар рӯзи даҳуми моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, номи ин рӯзро, яъне ҳуди ҳамин рӯзро, барои худ бинавис; подшоҳи Бобил дар ҳуди ҳамин рӯз бар зидди Ерусалим бархост».

Ва ба хонаи исёнгар масале бигӯ ва ба онҳо бигӯ: «Парвардигор Худованд чунин мегӯяд: дегро бар оташ бимон, онро бар оташ бимон, ва ҳамчунин ба он об бирез. Пораҳои онро дар он ҷамъ овар, яъне ҳар пораи хубро: рон ва китфро; онро аз устухонҳои баргузида пур кун. Бехтарини рамаро бигир, ва низ устухонҳоро дар зери он бисӯзон, ва бигзор хуб бичӯшад, ва бигзор устухонҳояш дар он ҷӯшонида шаванд. Бинобар ин Парвардигор Худованд чунин мегӯяд: вой бар шаҳри хунрез, бар он дег, ки зангидаш дар он аст, ва зангидаш аз он берун нарафтааст! онро пора ба пора берун овар; бигзор қуръа бар он наафтад. Зеро хуни вай дар миёни ӯст; вай онро бар қуллаи санг ниҳод; онро бар замин намерехт, то ки бо хок ҷӯшонида шавад; то ки ғазбро барангезад ва интиқом гирифта шавад; Ман хуни вайро бар қуллаи санг ниҳодам, то ки пӯшида нашавад».

Бинобар ин чунин мегӯяд Парвардигор Худо: Вой бар шаҳри хунрез! Ман низ тӯдаи ҳезумро барои оташ бузург хоҳам кард. Ҳезумро барҳам андозед, оташро фурузон кунед, гӯштро бипазед, онро хуб дору занед, ва устухонҳо сӯхта шаванд. Пас онро ҳолӣ бар рӯи ангиштҳояш бимонед, то мисини он тафсон гардад ва бисӯзад, ва нопокии он дар он гудохта шавад, то палидии он нест гардад. Ў худро бо дурӯғҳо хаста кардааст, вале палидии бузурги ӯ аз вай берун нарафт; палидии ӯ дар оташ хоҳад буд. Дар нопокии ту фисқ аст; азбаски Ман туро пок сохтам, аммо ту пок нагаштӣ, ту дигар аз нопокии худ пок нахоҳӣ шуд, то даме ки Ман ғзаби Худо бар ту оромона фуру нишонам. Ман, Парвардигор, инро гуфтаам: он воқеъ хоҳад шуд, ва Ман онро ба амал хоҳам овард; Ман ақиб нахоҳам гашт, ва раҳм нахоҳам кард, ва пушаймон нахоҳам шуд; мувофиқи роҳҳоят ва мувофиқи аъмолат бар ту доварӣ хоҳанд кард, мегӯяд Парвардигор Худо.

Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, инак, Ман шаҳвати чашмони туро бо як зарба аз ту мегирам; вале ту мотам магир ва гирия макун, ва бигзор ашкҳои ту қорӣ нашавад. Аз нолидан худдорӣ намо, барои мурда мотам макун; дастори сари худро бар сар бибанд, ва кафшҳои худро бар пойҳои худ бипӯш, ва лабҳои худро напӯшон, ва нони одамонро маҳӯр». Пас ман субҳ ба қавм сухан гуфтам; ва бегоҳ занам мурд; ва ман субҳи дигар, чунон ки ба ман амр шуда буд, амал кардам. Ва қавм ба ман гуфтанд: «Оё ба мо намегӯй, ки ин чизҳо барои мо чӣ маъно доранд, ки ту чунин мекуни?»

Пас ман ба онҳо ҷавоб дода гуфтам: Каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Ба хонадони Исроил бигӯ: Ҳамин тавр Худованд Худо мегӯяд: инак, Ман маъбади Худо, ки ифтихори қуввати шумост, шавқи чашмони шумост ва он чизест, ки ҷони шумо бар он месӯзад, нопок хоҳам кард; ва писарони шумо ва духтарони шумо, ки онҳоро вопас гузоштаед, ба шамшер хоҳанд афтод. Ва шумо ончунон амал хоҳед кард, ки ман кардам: лабҳои худро нахоҳед пӯшонид ва нони мардумро нахоҳед хӯрд. Ва саллаҳои шумо бар сарҳои шумо хоҳад буд, ва пойафзолҳои шумо бар пойҳои шумо: мотам нахоҳед гирифт ва нахоҳед гирист; балки аз гуноҳҳои худ фано хоҳед шуд ва ба якдигар нола хоҳед кард. Ҳамин тавр Ҳизқиёл барои шумо аломат аст: мувофиқи ҳар он чи ӯ кардааст, шумо хоҳед кард; ва вақте ки ин рӯй диҳад, хоҳед донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам». Ҳизқиёл 24:1–24.

Ҳизқиёл аломате аст, ки оғози муҳосира ва нобудии поёнии Ерусалим, ва баъд аз он; асорати аъзои калисои Лоудиқеяи Адвентистони рӯзи ҳафтумро муайян мекунад.

«Ҳангоме ки Масех аз қуллаи Кӯҳи Зайтун ба поён назар афканд, Ӯ ҳамин ҳолати мавҷудро дар ҳар калисо дид. Ин огоҳӣҳо ба ҳамаи онҳое мерасанд, ки аз пайи роҳу равиши мардуми Ерусалим мераванд, мардуме ки чунин нури бузург доштанд. Ин мардум барои мо ҳамчун огоҳӣ пеши назар қарор доранд. Бо рад кардани огоҳиҳои Худо дар рӯзгори мо, одамон гуноҳи Ерусалимро такрор мекунанд. Худованд он чиро мебинад, ки омили инсонӣ намебинад ва нахоҳад дид,—натиҷаи ҳамаи тадбирҳои инсонӣ дар Battle Creek-ро. Ӯ ҳар он чиро, ки Худо метавонист анҷом диҳад, ба ҷо овардааст. Ӯ нурро пеши чашмони мардум дурахшонд, то гуноҳҳои онҳо ба он ҳадде нарасанд, ки тавба дигар эҳсос карда нашавад. Аммо дар натиҷаи чараёни тӯлонии дуршавӣ аз усулҳои дуруст ва одилона, одамон худро ба ҷойе расонидаанд, ки дар он нур ва ҳақиқат, адолат ва раҳм шинохта намешаванд. Ин равиш ҷузъи ҳуди табиати онҳо гардидааст». Testimonies, volume 8, 68.

Ду Шоҳиди Алфа ва Омега

Ҳизқиёл ба таври ғавқулода гунг гардонида шуда буд, ва ба ӯ хабар дода шуд, ки вақте Ерусалим суқут кунад, ӯ боз қодир ба сухан гуфтан хоҳад шуд, ва он гоҳ ӯ «аломате» хоҳад буд. Сӯғворӣ накардани Ҳизқиёл бар марги ҳамсараш аломати алфа дар оғози муҳосираро нишон дод, ва кушода шудани даҳони Ҳизқиёл ҳангоме ки Ерусалим суқут кард, аломати омега буд. Муҳосира то ба ҳалокат расидан бо аломате дар оғоз ва анҷом ишора шудааст. Дар доираи ҳамин тасвир, шоҳиди дуҷуми аломати алфа ва омега чунин муаррифӣ мешавад:

марги «орзуи чашмони Ҳизқиёл» ҳамчун алфа, ва марги «орзуи чашмони» қавм ҳамчун аломати омегаи он давра. Давраи якунимсола ду шоҳидро дар бораи як алфа ва як омега дар бар дорад. Марги ҳамсари Ҳизқиёл асорати лашкар ва поймол гардидани онро таҷассум мекард, ва марги омегагии Ерусалим поймол гардидани маъбадро ифода менамуд.

Ва Ҳизқиёл барои шумо аломате хоҳад буд: мувофиқи ҳар он чи ӯ кардааст, шумо низ хоҳед кард; ва ҳангоме ки ин воқеъ гардад, хоҳед донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам. Ва ту, эй писари одам, оё дар он рӯзе ки Ман аз онҳо қуввати онҳоро, шодии ҷалоли онҳоро, орзуи чашмони онҳоро ва он чиро, ки дили худро бар он мениҳанд — писаронашон ва духтаронашонро — бигирам, Оё дар он рӯз касе ки раҳо ёфтааст назди ту нахоҳад омад, то инро ба гӯшҳои ту бирасонад? Дар он рӯз даҳони ту барои он касе ки раҳо ёфтааст кушода хоҳад шуд, ва ту сухан хоҳӣ гуфт ва дигар гунг нахоҳӣ буд; ва ту барои онҳо аломате хоҳӣ буд; ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам. Ҳизқиёл 24:24–27.

Шаш марг

Марги зани Ҳизқиёл оғози муҳосира ва марги Ерусалимро нишон медиҳад, ки аз ҷиҳати нубувватӣ арӯси Масеҳ аст, ва қонуни ба зудӣ ояндаи якшанберо ба тасвир меорад, ки пеш аз он даврае меояд, ки муҳосира онро ифода мекунад. Давраи муҳосира ва ҳаробӣ ду аломати ҷудогонаанд, ҳарчанд бевосита ба ҳам пайваस्ताанд. Муҳосира як давраи вақт аст, ва ҳаробӣ як нуқта дар вақт. Ҳаробӣ ҳамон қонуни якшанбе аст, ки пеш аз он давраи ташаккули сурати ҳайвон меояд. Давраи сурати ҳайвон бо нишони ҳайвон анҷом меёбад. Вақте ки Исо дар Матто бисту чор аломати ҳаробии Ерусалимро муайян намуд, Ӯ ҳамчунин ба рӯзҳои Нӯх ишора кард.

Лекин чунон ки дар рӯзҳои Нӯх буд, омадани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад буд. Зеро, чунон ки дар рӯзҳои пеш аз тӯфон меҳӯрданду менӯшиданд, зан мегирифтанду ба шавҳар медоданд, то ҳамон рӯзе ки Нӯх ба кишти даромад, Ва надонистанд, то даме ки тӯфон омад ва ҳамаро бурда аз миён бардошт; омадани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад буд. Матто 24:37–39.

Дар айёми Нӯх, дари фурсат баста шуд, ва ҳамин тавр қонуни якшанбеи ба зудӣ ояндаро тимсол намуд, ки он низ бо баста шудани дар дар 22 октябри соли 1844 тимсол ёфтааст. Давра аз маҷлиси урдугоҳии Экзетер аз 12–17 августи соли 1844, як давраи нубувватиро намоёндагӣ мекунад, ки ба дари баста мерасонад.

Дар айёми Нӯх, Нӯх фариштаи сеюмро намоёндагӣ мекард, ва фариштаи сеюм ба дари бастаии 22 октябри соли 1844 расид. Дар айёми Нӯх, ки мувофиқи гуфтаи Исои Масеҳ мисли «омадани Писари Одам» мебуд, се фариштаи Ваҳйи чордахум ба дари баста роҳ бурданд. Вилиям Миллер паёми фариштаи аввалро намоёндагӣ мекард ва дар айёми Нӯх бо Ҳанӯх тимсол ёфта буд. Яҳудо паёми Ҳанӯхро ҳамчун ҳаммонанди паёми Миллер муайян мекунад.

Ва Ҳанӯх низ, ки ҳафтум аз Одам буд, дар бораи онҳо нубувват карда, гуфт: «Инак, Худованд бо даҳҳо ҳазор муқаддасони Худ меояд, то бар ҳама доварӣ наояд ва ҳамаи

бединҳоро дар миёни онҳо бар ҳамаи аъмоли бединӣ, ки ба таври бединӣ ба ҷо овардаанд, ва бар ҳамаи суҳанони сахте, ки гунаҳкорони бедин бар зидди Ё гуфтаанд, маҳкум созад». Яҳудо 1:14, 15.

Паёми фариштаи якуми Миллер «доварӣ»-ро эълон мекард, чунонки он дар паёми Ҳанӯх пешнамоиш ёфта буд. Оғози Ҳанӯх бо он аломатгузорӣ шудааст, ки ӯ «ҳафтум аз Одам» буд. Паёми Миллер бо фаро расидани «ҳафт замон» бар зидди подшоҳии шимолӣ оғоз ёфт ва ба анҷом расид; ва чиҳилу шаш сол баъд, фариштаи сеюм 22 октябри соли 1844 омад, вақте ки «ҳафт замон» бар зидди подшоҳии ҷанубӣ ба иҷро расид. Ҳам Ҳанӯх ва ҳам Миллер, ки фиристодагони соати доварӣ буданд, бо мушаххас шудани рақами ҳафт оғоз карданд. Даврае, ки бо Ҳанӯх, яъне ҳафтум, оғоз ёфт, бо ҳафт рӯзе анҷом ёфт, ки ҳайвонот ба киштӣ даромаданд, то он даме ки дар ба таври фавқуттабӣ баста шуд. Исо ҳамеша анҷомро бо оғоз тасвир мекунад.

Ҳанӯх Матушалахро ба дунё овард, ва ӯ бошад Ломакро ба дунё овард. Ломак ва Матушалах паёми фариштаи дуюм ва ҳамчунин паёми нидои нимашабро муаррифӣ мекунанд. Нидои нимашаб то ба дари баста пеш рафт, ва аз ин рӯ бо Матушалах, ки дар соли тӯфон мурд, рамзгузорӣ шудааст. Ломак паёми фариштаи дуюмро муаррифӣ мекард, ва Ломак панҷ сол пеш аз тӯфон мурд. Он панҷ сол аз марги Ломак то марги Матушалах, ҳангоме ки дар баста шуд, рамзи марги арӯси Ҳизқиёл буд, ки оғози давраеро нишон дод, ки ба марги арӯси Масеҳ, ки бо Матушалах муаррифӣ шудааст, анҷомид.

Ҳанӯх фариштаи аввалеро, ки дар соли 1798 омад, рамзӣ ифода мекард; Ломак фариштаи дуюмро, ки 19 апрели соли 1844 омад, рамзӣ ифода мекард; ва Мафусал нидои нисфи шабро аз Эксетер то дари бастаии 22 октябри соли 1844, ки онро Нӯх рамзӣ ифода мекард, рамзӣ ифода менамуд. Панҷ сол аз вафоти Ломак то вафоти Мафусал он як солу нимро аз 587 то м. пеш аз милод 586 рамзӣ ифода мекард. Он панҷ сол аз Ломак то Мафусал панҷ солро аз 1448 то 1453 рамзӣ ифода мекунанд.

31 октябри соли 1448 Юҳанно Палеолог вафот кард, ва бародари ӯ, Константинополӣ ёздаҳум (охирин Константин), барои ба тахти Руми шарқӣ нишастан аз қудрати туркии исломӣ иҷозат хост. Итоати ӯ дар 27 июли соли 1299 дуюмин давраи яксаду панҷоҳсолаи Ваҳйи боб 9-ро, ки дар ояти 10 баён шудааст, ба анҷом расонд. Панҷ сол пас аз марги Юҳанно Палеолог, бародари ӯ Константинополӣ ёздаҳум бар деворҳои Қустантиния ҳангоми фатҳ шудани империяи Византияи Руми шарқӣ аз ҷониби Меҳмеди II қушта шуд. Меҳмед шакли туркии Муҳаммад аст, бинобар ин марги нахустин Муҳаммад дар соли 632, ки аввалин пешгӯии яксаду панҷоҳсолаи Ваҳйи боб 9-ро (ки дар ояти 5 ҷой гирифтааст) оғоз карда буд, бо марги охирин Константин ба дасти «Муҳаммади дуюм» ҳаштсаду бисту як сол баъд ба анҷом расид. Панҷ сол пеш аз марги худ Муҳаммад сукути Румро пешгӯӣ карда буд, ва он аз ҷониби турке бо номи Муҳаммади дуюм ба амал омад.

Константин Охирин, ёздаҳумин, дар ҷанги Қустантинопол вафот кард ва ба ин тартиб панҷ соли аз марги бародараш Юҳанно то марги худ ӯро муайян намуд. Ин панҷ сол бо он панҷ сола тимсол ёфта буданд, ки аз марги Ломак, писар, то марги Мафусолаҳ, падар, панҷ сол

баъд, ҳангоме ки дари киштӣ баста шуд, гузашта буданд. Пас, марги арӯси Ҳизқиёл бо марги Ломак тимсол ёфта буд, ва ҳар ду якҷо бар марги Юҳанно Палеолог дар соли 1448 шаҳодат медиҳанд. Марги баъдии Мафусолаҳ бо марги арӯси Масеҳ ва харобии Ерусалим дар соли 586 то милод мувофиқат мекунад, ва ҳар ду якҷо бо марги Константинои ёздаҳум мувофиқат менамоянд.

Се шохиди як давраи набувватӣ, ки бо марг оғоз ёфта, бо марг анҷом меёбад, он давраи ташаккули сурати ҳайвонро, ки бо аломати ҳайвон хотима меёбад, ба тасвир мекашанд; ва он ҳам бо эълони нидои нисфишабӣ дар таърихи миллерӣ ва ҳам бо ташаккули сурати ҳайвон, ки дар таърихи кунунии мо бо аломати ҳайвон анҷом меёбад, мутобикат дорад. Вақте ки аломати ҳайвон дар қонуни наздики якшанбе ба иҷро мерасад, «сухан гуфтан»-и набувватӣ фаро мерасад, мувофиқи он ки Ҳизқиёл тавонист аз рӯи иродаи худ «сухан гӯяд», ҳангоме ки Ерусалим вайрон карда шуд.

Гуфтор

Дар замони қонуни якшанбе, ки онро вайронии Ерусалим ба таври рамзӣ таҷассум мекунад, сухани нубувватии Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун сухани пайғамбари козиб мушаххас мегардад, зеро ӯ мисли аждаҳо сухан мегӯяд.

Ва ман ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин баромада меомад; ва вай ду шох мисли барра дошт, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт. Ваҳй 13:11.

Ҳангоми қонуни якшанбе, Балъом хари худро бори сеюм мезанад, ва он гоҳ ҳар сухан мегӯяд.

Ва Худованд даҳони модахарро бикшод, ва вай ба Билъом гуфт: «Ман ба ту чӣ кардаам, ки маро ин се бор задай?» Ва Билъом ба модахар гуфт: «Азбаски маро масҳара кардӣ; кош шамшере дар дасти ман мебуд, зеро алҳол туро мекуштам». Ва модахар ба Билъом гуфт: «Оё ман модахари ту нестам, ки аз замоне ки моли ту шудам то имрӯз бар ман савор мешудӣ? Оё ҳеҷ гоҳ одат доштам, ки бо ту чунин рафтор кунам?» Ва ӯ гуфт: «Не». Ададҳо 22:28–30.

Паёмбари дурӯғин дар қонуни якшанбе сухан мегӯяд, ва Ислон низ дар қонуни якшанбе сухан мегӯяд. Ҳар ду, аз нигоҳи нубувват, паёмбарони дурӯғин мебошанд. Дар қонуни якшанбе он «рӯё»-и Ҳабакқук, ки таъхир карда буд, сухан мегӯяд.

Зеро рӯё ҳанӯз барои вақти муайян аст, вале дар анҷом сухан хоҳад гуфт ва дурӯғ нахоҳад гуфт; агарчи дер кунад, онро интизор шав; зеро ки он ҳатман хоҳад омад, таъхир нахоҳад кард. Ҳабакқук 2:3.

Ҳабакқук пайғамбари ҳақиқист, ки бар хилофи пайғамбарони козиб сухан мегӯяд. «Рӯё»-и Ҳабакқук тавассути даҳони Ҳизқиёли пештар гунг сухан мегӯяд, ки баъдан даҳонаш кушода мешавад. Ваъдаи он ки даҳони Худо бошад, ба Ирмиё дода шуда буд.

Чаро дарди ман доимист, ва чароҳати ман бедаво, ки шифо ёфтанро наменпазирад? Оё Ту барои ман тамоман мисли дурӯғ хоҳӣ буд, ва мисли обҳое ки қатъ мегарданд? Бинобар

ин, чунин мегӯяд Худованд: Агар ту бозгардӣ, Ман туро боз хоҳам овард, ва ту пеши Ман хоҳӣ истод; ва агар ту гаронбаҳоро аз паст ҷудо намой, ту мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; бигзор онҳо назди ту бозгарданд, аммо ту назди онҳо бознагард. Ирмиё 15:18, 19.

Дар вақти қонуни якшанбе, нӯҳ моҳи гунгии Закариё поён ёфт, вақте ки ӯ сухан гуфт ва тасдиқ намуд, ки номи писараш бояд Юҳанно бошад. Закариё роҳбариятеро намояндагӣ мекард, ки ба каломи ғарибтаи сеюм имон намеоваранд, ва Юҳанно ҳаракати Илётро намояндагӣ мекард, яъне калосоеро, ки омадани дуоими Масеҳро омода месозад.

Ва Закариё ба ғарибта гуфт: «Инро аз чӣ бидонам? Зеро ман марди пир ҳастам, ва зани ман низ ба синни бисёр расидааст». Ва ғарибта дар ҷавоб ба ӯ гуфт: «Ман Ҷабраил ҳастам, ки дар ҳузури Худо меистам; ва ғаристода шудаам, то бо ту сухан гӯям ва ин муждаҳои некро ба ту бирасонам. Ва инак, ту гунг хоҳӣ шуд ва то рӯзе ки ин чизҳо ба амал оянд, сухан гуфта нахоҳӣ тавонист, зеро ба суханони ман, ки дар вақти муқаррари худ ба иҷро хоҳанд расид, имон наовардӣ».

Ва мардум мунтазири Закариё буданд ва дар ҳайрат афтоданд, ки чаро ӯ дар маъбад ин қадар дер монд. Ва ҳангоме ки ӯ берун омад, натавонист бо онҳо сухан гӯяд; ва онҳо дарк карданд, ки ӯ дар маъбад рӯйе дидааст, зеро ба онҳо бо ишора сухан мегуфт ва гунг монд. Луқа 1:18–22.

Закариё аз навбати ҳаштуми қоҳинон буд.

Дар айёми Хиродус, подшоҳи Яҳудия, қоҳине буд, ки Закариё ном дошт, аз навбати Абиё; ва зани ӯ аз духтарони Ҳорун буд, ва номаш Элисобат буд. Ва ҳар дуи онҳо назди Худо одил буданд ва дар ҳамаи аҳком ва фароизи Худованд беайбона рафтор мекарданд. Ва онҳо фарзанд надоштанд, зеро ки Элисобат нозо буд, ва ҳар дуи онҳо ба синни бисёр расида буданд. Ва воқеъ шуд, ки ҳангоме ки ӯ хизмати қоҳиниро назди Худо мувофиқи навбати худ ба ҷо меовард, мувофиқи одати хизмати қоҳинӣ, қуръа ба номи ӯ афтод, то вақте ки ба маъбади Худованд дарояд, бухур сӯзонад. Ва тамоми анбӯҳи қавм дар вақти бухурсӯзонӣ берун дуо мегуфтанд. Луқа 1:5–10.

Ҳамаи анбиё рӯзҳои охири муаррифӣ мекунанд, ва Закариё, ҳамон тавре ки Ҳизқиёл, ба маъбад даромад. Ӯ аз навбати ҳаштуми қоҳинон буд, ки рамзи ҳашт қонери нишон медиҳад, ки дар кишти Нӯҳ аз олами қӯҳна ба олами нав гузаштанд. Ҳам ӯ ва ҳам занаш беайб буданд, аммо Закариё ба суханони Ҷабраил шакл хоҳад кард. Ҳаракати Миллерӣ ҳамчун филиаделфиён (беайб) оғоз ёфт, аммо дар соли 1856 ба лаодиқӣ гузариш кард. Дар рӯзҳои охир, паёми ғарибта ҳамон паёми ғарибтаи сеюм аст, ва паёми Ҷабраил ба Закариё паёми ғарибтаи сеюмро ифода мекунад ва ҳамчунин паёми Илётро, чунон ки дар шахси Яҳёи Таъмиддиҳанда намояндагӣ шудааст.

Ва ғарибтаи Худованд ба ӯ зоҳир шуда, дар тарафи ростии қурбонгоҳи бухур истода буд. Ва чун Закариё ӯро дид, музтариб шуд, ва тарс бар ӯ афтод. Аммо ғарибта ба ӯ гуфт: «Эй Закариё, натарс, зеро дуои ту шунида шудааст; ва зани ту Элисобат барои ту писаре хоҳад зоид, ва ту номи ӯро Яҳё хоҳӣ гузошт. Ва барои ту шодӣ ва хурсандӣ хоҳад буд; ва бисёрон аз таваллуди ӯ шод хоҳанд шуд. Зеро ӯ дар назари Худованд бузург

хоҳад буд, ва май ва нӯшокии масткунанда нахоҳад нӯшид; ва ҳанӯз аз батни модари худ аз Рӯҳулқудс пур хоҳад буд. Ва бисёре аз банӣ-Исроилро ба сӯи Худованд Худои онҳо хоҳад баргардонид. Ва ӯ пешопеши Ӯ бо рӯҳ ва қудрати Ильёс хоҳад рафт, то дилҳои падаронро ба фарзандон, ва нофармонро ба ҳикмати одилон баргардонад; то барои Худованд қавмеро омодашуда муҳайё созад». Ва Закариё ба фаришта гуфт: «Инро аз чӣ бидонам? Зеро ман марди пир ҳастам, ва зани ман ба синни куҳансолӣ расидааст». Ва фаришта дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ман Ҷабраил ҳастам, ки дар ҳузури Худо меистам; ва фиристода шудаам, то бо ту сухан гӯям ва ин хушхабарро ба ту бирасонам». Луқо 1:11–19.

Закарё бовар накард, ки паёми Илёсе, ки бояд биёяд, ба иҷро хоҳад расид.

Инак, Ман пеш аз фаро расидани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд Илёс-пайғамбарро назди шумо мефиристам; ва ӯ дили падаронро ба сӯи фарзандон ва дили фарзандонро ба сӯи падарони онҳо хоҳад гардонид, мабодо Ман омада, заминро бо лаънат бизанам. Малокӣ 4:5, 6.

Хоҳар Уайт, дар заминаи муҳригузории Ҳизқиёл дар боби нӯҳ, муайян месозад, ки чаро роҳбарияти калисои адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоадикия ба воситаи беимонии Закариё намунавӣ нишон дода шудаанд.

«Онҳое ки аз таназули рӯҳонии худ андӯхгин намешаванд ва бар гуноҳҳои дигарон мотам намегиранд, бе мӯҳри Худо боқӣ хоҳанд монд. Худованд ба фиристодагони Худ, яъне ба мардоне ки дар даст силоҳҳои ҳалокатовар доранд, амр медиҳад: “Аз ақиби ӯ аз миёни шаҳр бигзарад ва бизанед: бигзор чашми шумо дарег надорад, ва раҳм накунад: пирону ҷавонро, духтаронро, кӯдакони хурдсолро ва занонро тамоман бикушед; аммо ба ҳеч касе ки бар ӯ аломат аст, наздик нашавед; ва аз муқаддасгоҳи Ман оғоз кунед. Пас онҳо аз пирони қадим, ки пеши хона буданд, оғоз карданд.”»

«Дар ин ҷо мо мебинем, ки калисо — маъбади Худованд — аввалин шуда зарбаи ғазаби Худоро эҳсос кард. Пирони солхӯрда, онҳое ки Худо ба онҳо нури бузург дода буд ва онҳо чун посбонони манфиатҳои рӯҳонии халқ истода буданд, ба амонати худ хиёнат карданд. Онҳо чунин мавқеъро гирифтанд, ки мо набояд мӯъҷизот ва зуҳури ошқори қудрати Худоро, мисли рӯзҳои пешин, интизор бошем. Замонҳо дигар шудаанд. Ин суханон беимонии онҳоро тақвият медиҳанд, ва онҳо мегӯянд: Худованд на неки хоҳад кард ва на бадӣ хоҳад овард. Ӯ аз ҳад меҳрубон аст, ки қавми Худро бо доварӣ ҷазо диҳад. Ҳамин тавр, «Сулҳ ва амният» нидои мардоне мегардад, ки дигар ҳаргиз овози худро мисли карнай баланд нахоҳанд кард, то ба қавми Худо тачовузҳои онҳоро ва ба хонаи Яъқуб гуноҳҳои онҳоро нишон диҳанд. Ин сағҳои гунге, ки намехостанд аккос зананд, ҳамонҳоянд, ки интиқоми одилонаи Худои ранчидаро эҳсос мекунанд. Мардон, духтарон ва кӯдакони хурдсол ҳама якҷоя ҳалок мешаванд». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 211.

Закариё ба паёми фариштаи сеюм, ки ҳамон паёми Илёс аст ва таърихи Яҳёи Таъмиддиҳанда, инчунин таърихи Вилиям Миллерро такрор мекунад, шубҳа кард.

Панҷ моҳ

Элисобаъ ҳомиладории худро панҷ моҳ пинҳон дошт.

Ва пас аз он рӯзҳо зани ӯ Элисобот ҳомиладор шуд ва панҷ моҳ худро пинҳон дошт ва мегуфт: «Худованд дар айёме ки бар ман назар афканд, то нанги маро дар миёни мардум бардорад, бо ман чунин амал кард». Ва дар моҳи шашум фаришта Ҷабраил аз ҷониби Худо ба шаҳре аз Ҷалил, ки Носира ном дошт, фиристода шуд. Луқо 1:24–26.

Закариё аз навбати ҳаштуми коҳинон буд, ки ба хатна шудани писараш Яҳё дар рӯзи ҳаштум мувофиқат мекард, вақте ки Закариё боз сухан хоҳад гуфт. Ӯ ва писараш Яҳё он ҳашт ҷонеро намояндагӣ мекунанд, ки дар киштии Нух буданд ва аз марге, ки обҳои тӯфон барои панҷ моҳ, ё як садӯ панҷоҳ рӯз, оварда буданд, пинҳон нигоҳ дошта шуданд. Он як садӯ панҷоҳ рӯзи ҳомиладорӣ ва обҳои тӯфон ба ду давраи панҷмоҳа дар Ваҳйи нӯҳум мувофиқат мекунанд.

Закариё ва писараш Яҳё низ он вақтро таҷассум менамоянд, ки калисои ҳафтуми Лаодикия ба калисои ҳаштуми Филадельфия мегузарад. Аз хизмати Закариё дар навбати ҳаштум то хатнаи писараш Яҳё дар рӯзи ҳаштум як давраи нубувватиро ифода мекунад, ки дар он рақами ҳаштум ҳам ибтидо ва ҳам анҷомро муайян месозад. Дар дохили он давраи нубувватӣ як давраи панҷмоҳа вучуд дорад, ки давраи пинҳоншавиро ифода мекунад.

«Сухан гуфтан»-и нубувват қонуни наздикояндаи якшанbero муайян мекунад; бинобар ин, Закариё дар вақти қонуни якшанбе, ҳангоме ки писараш мӯҳр мешавад, сухан мегӯяд, чунон ки инро амали хатна рамзан ифода менамояд. Дар он таърих, пеш аз қонуни якшанбе, вақте ки Закариё сухан мегӯяд, дар охири панҷ моҳ, дар моҳи шашум Марям назди Элисобот меояд ва Рӯҳи Муқаддас Элисоботро масҳ мекунад; Элисобот, ки ҳамчун зан намояндаи он аст, ки калисои Худо чор моҳ пеш аз қонуни наздикояндаи якшанбе масҳ мешавад.

Ва Марям дар он рӯзҳо бархоста, бо шитоб ба кӯҳистон, ба шаҳре аз Яҳудо, рафт; ва ба хонаи Закариё даромада, ба Элисобат салом дод. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун Элисобат саломи Марямро шунид, кӯдак дар батни ӯ ҷаҳид; ва Элисобат аз Рӯҳулқудс пур шуд; ва бо овози баланд сухан ронда, гуфт: «Ту дар миёни занон муборак ҳастӣ, ва самари батни ту муборак аст. Ва ин барои ман аз кучост, ки модари Худованди ман назди ман ояд? Зеро инак, ҳангоме ки овози саломи ту ба гӯшҳои ман расид, кӯдак дар батни ман аз шодӣ ҷаҳид. Ва хушо ба ҳоли он зане ки имон овард, зеро он чизҳое ки аз ҷониби Худованд ба вай гуфта шуданд, ба амал хоҳанд омад». Луқо 1:39–45.

Дар анҷоми панҷ моҳ Элисобат ба Марям «бо овози баланд» сухан гуфт ва имони Марямро ба паёми Ҷабраил ситоиш намуд, ки он дар айёми охири паёми фариштаи сеюм мебошад. Шавҳари Элисобат, Закариё, имон наоварда буд, аммо на Марям. Марям паёми Ҷабраилро панҷ моҳ пас аз Закариё шунид, бинобар ин имони ӯ ба фариштаи сеюм ҳамчун он нишон дода мешавад, ки баъд аз ошкор гардидани паёми пинҳонии панҷ моҳ фаро мерасад. Паёми пинҳонии панҷ моҳ дар айёми охири ҳамаи панҷ моҳи аввали Ваҳй, боби нӯҳ, ояти панҷ аст. Марям калисои айёми охириро намояндагӣ мекунад, ки паёми фариштаи сеюмро қабул мекунад, ва ин паём кушода шудани махсуси панҷ моҳро низ дар бар мегирад, андаке пеш аз он ки эълони қонуни қарибулвуқӯи якшанбе тақрибан чор моҳ баъдтар фаро расад.

Дар нишонаҳои роҳи сафари Марям, ҳаракати фариштаи аввал ва дуюм, ки бо Закарё ва Элисабот ифода ёфтааст, бо ҳаракати фариштаи сеюм, ки бо Марям ва Юсуф ифода шудааст, пайваст мегардад. Закарё намояндаи шахси расмӣ калисоест, ки ба паёми фариштаи сеюм имон надошт; ва Юсуфи наҷвор намояндаи ҳаракатест, ки бо кори худтаъминкунанда ифода меёбад. Адвентизм чунон поён меёбад, ки оғоз ёфта буд, ва он ҳамчун як ҳаракат оғоз ёфт, на ҳамчун сохтори ташкилии калисо. Ҳаракати яксаду чихилу чаҳор ҳазор, ки бо Юсуф, Марям ва Масеҳ ифода шудааст, ҳешовандони мустақими ҳаракати миллерӣ мебошанд, ки бо Закарё, Элисабот ва Юҳанно ифода шудааст; ва беимонии соли 1863 бо Закарё ифода мегардад. Соли 1863 беимонӣ ба паёмҳои фариштаи аввал ва дуюмро ифода мекунад, ва ҳаракати фариштаи сеюм имони Марямро ифода менамояд.

«Фариштагон фиристода шуданд, то ба он фариштаи пуриктидор аз осмон ёрӣ расонанд, ва ман овозхоеро шунидам, ки гӯё аз ҳар ҷо садо медоданд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳҳои вай шарик нагардед ва аз балоҳои вай насиб наёбед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст.” Ин паём гӯё иловае ба паёми сеюм менамуд ва ба он мепайваст, ҳамон гуна ки нидои нимашаб ба паёми фариштаи дуюм дар соли 1844 пайваста буд. Ҷалоли Худо бар муқаддасони босабру интизор қарор дошт, ва онҳо бебокона охири ҷаҳонро ҷиддиро эълон намуда, сукути Бобилро мавъиза мекарданд ва қавми Худоро даъват менамуданд, ки аз вай берун оянд, то аз ҳукми даҳшатноки вай раҳо ёбанд». Early Writings, 277.

Пайвастан шудани ду паём бо он намояндагӣ мешавад, ки Марям ба аёдати Элисабот меравад, ва он нуқта фаро мерасад, ҳангоме ки панҷ моҳи пинҳон ошкор мегардад. Он нуқта ҳамон ҷое аст, ки ду пешгӯӣ ба ҳам мепайванданд ва якҷоя эълон карда мешаванд. Яке аз ҷониби Элисабот эълон карда шуд ва дигаре аз ҷониби Марям. Пайвастани ду паём муайян месозад, ки нидои нимашаб кай ба паёми фариштаи дуюм мепайвандад, ва ин дар таърихи миллерӣ дар ҷамъомади хаймавии Экзетер ба вуқӯъ омад.

Пас аз он ки Элизабет ва сипас Марям изҳороти худро баён карданд, «Марям тақрибан се моҳ бо вай монд ва ба хонаи худ бозгашт». Luke 1:56. Давраи шасту шашрӯза аз Exeter то 22 октябри 1844 бо он ҷор моҳ ифода ёфтааст, ки бо қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда, ҳангоме ки Закарё сухан гуфт, ба анҷом расид. Он ҷор моҳ давраи эълони паёми нидои нисфишабиро намояндагӣ мекунад, ки пас аз паёми панҷ моҳи пинҳон фаро мерасад.

Ду паём дар таърихи миллерӣ — паёмҳои фариштаи якум ва дуюм буданд, ва паёми фариштаи якум тавассути иҷрои як нубуввати замонӣ қувват ёфт, ки бо давраи панҷ моҳ оғоз гардида буд, ва он то даҳ рӯз пеш аз иҷро шудани худ, дар 11 августи соли 1840, чунон ки Юсуф Лич баён намудааст, қисман пинҳон буд. Қувватёбии паёми фариштаи дуюм ислоҳи пешгӯии нодурусти соли 1843 буд, ки дар ҷамъомади урдугӯҳии Экзетер ба вуқӯъ пайваст, чунон ки Самуил Сноу баён намудааст.

Эълони паёми дугонаи нидои нисфишабӣ ҳамчун давраи кӯтоҳе пеш аз баста шудани дар тасвир шудааст, ки дар саргузашти Нӯҳ давраи панҷмоҳаро оғоз намуд, даврае ки бо қарор гирифтани киштӣ бар фарози кӯҳи Арарат ба анҷом расид. Давраи эълони нидои нисфишабӣ

пас аз кушода шудани муҳри панҷ моҳи пинҳон фаро мерасад, ки он даҳ рӯз пеш аз 11 августи соли 1840 ба вуқӯъ омад; ва он ҳамчунин пас аз он фаро мерасад, ки Худованд дасти Худро аз рӯйи рамзҳое, ки бар ҷадвали соли 1843 пӯшида буд, бардошт. Даҳ рӯзи аз 1 август то 11 август бо шасту шаш рӯзи аз Эксетер то 22 октябри соли 1844 мутобиқат доранд, ва шаҳодати дугона муайян месозад, ки кушода шудани муҳри панҷ моҳи пинҳон, ҳамроҳ бо ислоҳи эълони нодурусте, ки ноумедии аввалро ба вучуд овард, дар ҳамон ҳангоме руҳ медиҳад, ки Марям дар моҳи шашум бо Элисобот вохӯрда, ба ӯ салом мегӯяд.

Дар вақти қонуни якшанбе, Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун аждаҳо сухан мегӯяд, хари Ислон сухан мегӯяд, ва рӯёи Ҳабаққук ба воситаи даҳони Ирмиё, Закарё ва Ҳизқиёл сухан мегӯяд. Дар вақти қонуни якшанбе Ҳизқиёл аломат аст, ва ҳамин тавр парчамеро ифода мекунад, ки дар вақти қонуни якшанбе барафрохта мешавад. Дуто аз нӯҳ ишораи вожаи «аломат» дар китоби Ҳизқиёл «шанбеҳо»-ро ҳамчун аломати тақдир муайян мекунам, ки иттиҳоди Илоҳиятро бо инсоният ифода менамояд.

Аммо Ман ба хотири номи Худ амал кардам, то ки он пеши назари халқҳо, ки онҳо дар миёни онҳо буданд, палид нагардонанд; дар пеши назари ҳамон халқҳо Худро ба онҳо шиносонидам, вақте ки онҳоро аз замини Миср берун овардам. Бинобар ин онҳоро аз замини Миср берун оварда, ба биёбон даровардам. Ва фароизи Худро ба онҳо додам, ва аҳкоми Худро ба онҳо нишон додам, ки агар одамизод онҳоро ба ҷо оварад, дар онҳо хоҳад зист.

Ва низ Ман ба онҳо шанбеҳои Худро додам, то аломате дар миёни Ман ва онҳо бошад, то бидонанд, ки Ман Худованде ҳастам, ки онҳоро тақдир менамоям. Аммо ҳонадони Исроил дар биёбон бар зидди Ман исён карданд: аз рӯи фароизи Ман рафтор накарданд, ва аҳкоми Маро хор шумурданд, ки агар одамизод онҳоро ба ҷо оварад, дар онҳо ҳаёт хоҳад ёфт; ва шанбеҳои Маро бисёр палид гардониданд; он гоҳ гуфтам, ки ҳашии Худро бар онҳо дар биёбон фурӯ хоҳам рехт, то онҳоро нест созам. Аммо Ман ба хотири исми Худ амал кардам, то он дар пеши ҷаҳми халқҳо, ки онҳоро дар назари онҳо берун оварда будам, палид нашавад. Ва низ дасти Худро барои онҳо дар биёбон баланд кардам, ки онҳоро ба замин, ки ба онҳо дода будам, замин, ки аз шир ва асал ҷорист, ва зеботарини ҳамаи заминҳост, дохил нахоҳам кард; зеро онҳо аҳкоми Маро хор шумурданд, ва аз рӯи фароизи Ман рафтор накарданд, балки шанбеҳои Маро палид карданд; зеро дилшон аз пайи бутҳои худ мерафт. Бо вучуди ин, ҷаҳми Ман бар онҳо шафқат кард, то онҳоро ҳалок накунам, ва дар биёбон онҳоро тамоман нест насохтам. Аммо ба фарзандони онҳо дар биёбон гуфтам: Аз рӯи фароизи падарони худ рафтор накунад, аҳкоми онҳоро риоят накунад, ва худро бо бутҳои онҳо палид насозед: Ман Худованд Худои шумо ҳастам; аз рӯи фароизи Ман рафтор кунед, аҳкоми Маро нигоҳ доред ва онҳоро ба ҷо оваред; ва шанбеҳои Маро муқаддас шуморед; ва онҳо аломате дар миёни Ман ва шумо хоҳанд буд, то бидонед, ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам. Ҳизқиёл 20:9–20.

Ҳизқиёл парчами яксаду чилу чор ҳазорро ифода мекунад, ва аломати Илоҳият, ки бо инсоният муттаҳид шудааст, «шанбеҳо»-и Худованд аст. Ҳизқиёл дар оғози муҳосира аломат аст, ва ӯ ҳангоми харобии Ерусалим низ аломат аст, вақте ки ҳамчун парчам боло

бардошта мешавад. Дар оғози муҳосира, онҳое ки аз дидан ва шунидан сарпечӣ мекунанд ва «шанбеҳо»-и Ёро палид месозанд, низ аломат мебошанд.

Пас баъзе аз пирони Исроил назди ман омаданд ва пеши ман нишастанд. Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй фарзанди одам, ин мардон бутҳои худро дар дили худ барпо намудаанд ва санги пешпоии шарорати худро пеши рӯи худ гузоштаанд; оё Ман бояд умуман аз ҷониби онҳо пурсида шавам? Бинобар ин, бо онҳо сухан бигӯ ва ба онҳо бигӯ: Ҳамин тавр Худованди Парвардигор мегӯяд: ҳар касе аз хонадони Исроил, ки бутҳои худро дар дили худ барпо мекунад ва санги пешпоии шарорати худро пеши рӯи худ мегузорад ва назди набӣ меояд, Ман, Худованд, ба он касе ки меояд, мувофиқи бисёрии бутҳояш ҷавоб хоҳам дод; то хонадони Исроилро дар ҳуди дили онҳо дастгир намоям, зеро ки ҳамаи онҳо ба сабаби бутҳояшон аз Ман бегона шудаанд».

Бинобар ин, ба хонаи Исроил бигӯ: Ҳамин тавр мегӯяд Парвардигор Худо: Тавба кунед ва аз бутҳои худ рӯй гардонед; ва аз ҳамаи қорҳои зишти худ рӯйҳои худро баргардонед. Зеро ҳар яке аз хонаи Исроил, ё аз аҷнабие ки дар Исроил иқомат дорад, ки худро аз Ман ҷудо месозад, ва бутҳои худро дар дили худ барпо мекунад, ва санги пешпоии гуноҳи худро пеши рӯи худ мегузорад, ва назди набӣ меояд, то ба воситаи ӯ дар бораи Ман пурсон шавад,— Ман, ки Худованд ҳастам, ба ӯ шахсан ҷавоб хоҳам дод. Ва рӯи Худо бар зидди он шахс хоҳам гардонид, ва ёро аломат ва масал хоҳам гардонид, ва ёро аз миёни қавми Худ маҳв хоҳам кард; ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам. Ва агар набӣ фирефта шавад, ҳангоме ки сухане мегӯяд, Ман, ки Худованд ҳастам, он набиро фирефта кардаам; ва дасти Худо бар ӯ дароз хоҳам кард, ва ёро аз миёни қавми Худ Исроил nobуд хоҳам сохт. Ва онҳо ҷазои гуноҳи худро хоҳанд бардошт: ҷазои набӣ мисли ҷазои он кас хоҳад буд, ки назди ӯ меояд; то ки хонаи Исроил дигар аз Ман гумроҳ нашавад, ва дигар бо ҳамаи ҷиноятҳои худ нопок нагардад; балки то ки онҳо қавми Ман бошанд, ва Ман Худои онҳо бошам, мегӯяд Парвардигор Худо. Ҳизкиёл 14:1–11.

Дар Нашвилл, онҳое ки дар дохили калисои адвентистони рӯзи ҳафтуми Лаодикия ҳастанд ва монанди Закариё имон наоварданд; ки «мавқеъеро ишғол карда буданд, ки мо зарурате надорем мӯъҷизаҳо ва зуҳури намоёни қудрати Худоро, чунон ки дар рӯзҳои пешин буд, интизор шавем», чунон ки солҳои 1840 то 1844 онро намоёндагӣ мекунанд, аз ҷониби онҳое ки берун аз адвентизм ҳастанд, бо ин савол рӯ ба рӯ хоҳанд шуд, ки чаро онҳо огоҳӣ надоданд. Онҳо ба «аломати» паёми дурӯғини сулҳ ва амният табдил меёбанд, ки ҷудоии хирадмандон ва ҷоҳилонро нишон медиҳад, чунон ки бо ду хаймаи муқобил дар ҷамъомади бошишгоҳии Эксетер намоёндагӣ шудааст. Онҳо «аломати» бутпарастӣ ва исёнро бар худ доранд, дар ҳоле ки Ҳизкиёл паёми ҳақиқии огоҳии нубувватиро мебарад. Дар анҷоми муҳосира, вақте ки Ерусалим nobуд мешавад, ки қонуни рӯзи якшанbero намоёндагӣ мекунад, аломати исён нишони ҳайвон аст ва аломати итоат мӯҳри Худост.

Барои адвентизм дар вақти қонуни якшанбе муҳлати имтиёз комилан баста мешавад, ва он ҷо аломате аз одилон ва шарирон ҳаст, ки бо он нишонагузорӣ шудаанд. Басташавии муҳлати имтиёз ҳангоми қонуни якшанбеи наздиқоянда рамзи басташавии муҳлати имтиёз

аст, вақте ки Микоил бармехезад; ва дар он ҷо аломати марғи анбӯҳи мардум ба воситаи Ҷуч ва Мочуч ифода ёфтааст.

Ва мусофироне ки аз миёни он замин мегузаранд, ҳангоме ки касе устухони одамиро бубинад, пас дар назди он нишонае хоҳад гузошт, то даме ки гӯркунандагон онро дар водии Ҷамӯн-Ҷуч ба ҳок супоранд. Ва номи шаҳр низ Ҷамӯноҳ хоҳад буд. Ҷамин тавр онҳо заминро пок хоҳанд кард. Ҷизқиёл 39:15, 16.

Нишонаи аҳд дар боби сию ҳафтуми Ҷизқиёл муайян карда мешавад, ки дар он водии устухонҳои мурда зинда гардонида мешавад ва ду ҷӯб ба ҳам пайваста мешаванд. Устухонҳо ба воситаи паёми Ислои, ки бо чор бод рамзгузори шудааст, зинда гардонида мешаванд; бинобар ин, он 11-уми августи соли 1840-ро намунавор ифода мекунад. Ду ҷӯб ба як ҷӯб муттаҳид карда мешаванд; бинобар ин, ин пайвастани паёми фариштаи дуҷумро бо паёми нидои нимаҷаб намоёндагӣ мекунад. Устухонҳо қувватёбии фариштаи яқум мебошанд ва ду ҷӯб қувватёбии фариштаи дуҷум мебошанд. Пас аз он, қавми Худо қавми баргузидаи аҳди Ё дар рӯзҳои охир мебошанд, ки аз ҷониби Юҳанно ҳамчун як саду чилу чор ҳазор тасвир шудаанд.

Ва бо онҳо паймони сулҳ хоҳам баст; ва он барои онҳо паймони абадӣ хоҳад буд; ва онҳоро барқарор хоҳам кард, ва афзун хоҳам гардонид, ва муқаддасгоҳи Худо дар миёни онҳо то абад хоҳам ниҳод. Хаймаи Ман низ бо онҳо хоҳад буд; оре, Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд. Ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман, Худованд, Исроилро тақдис менамоям, ҳангоме ки муқаддасгоҳи Ман дар миёни онҳо то абад хоҳад буд. Ҷизқиёл 37:26–28.

Пайвастани Улуҳият ва инсоният дар Қаломи Худо ба роҳҳои гуногун муаррифӣ шудааст, ва яке аз ин мисолҳо он аст, ки «қалъаи ҷон», ки дар табиати волои инсон ҷойгир аст, ба қалъаи муқаддасгоҳи Худо пайваст мегардад. Вақте ки толори арши осмонӣ, ки қалъаи Худоро намоёндагӣ мекунад, бо қалъаи табиати волои инсон пайваст мешавад, қавми Худо «тақдис» мегарданд ва Ё «дар миёни онҳо то абад сокин мешавад».

Пас аз боби сию ҳафтум, Ҷизқиёл бобҳои сию ҳашт ва сию нӯҳро баён мекунад, ки дар онҳо Ё ба Ҷуч ва Мочуч ҳамчун рамзҳои иттиҳоди инсонияте муроҷиат менамояд, ки берун аз қавми баргузидаи аҳди Худо ҳастанд. Дар боби чил, қавми аҳдии боби сию ҳафтум ҳамчун маъбаде тасвир мешаванд, ки тамоми заминро фаро мегирад. Бобҳои сию ҳашт то чил бархостани қавми аҳдии Худоро дар айёми охир ифода мекунад, ҷуноники бо рақамҳои 38 ва 40 нишон дода шудааст.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.